

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Kommissionen	
96/C 281/01	Ecu	1
96/C 281/02	Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre	2
96/C 281/03	Forsyningspligtsydelser i Europa	3
96/C 281/04	Meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger	13
96/C 281/05	Meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger	14
96/C 281/06	Statsstøtte — C 41/94 (ex NN 37/94) — Tyskland (!)	15
	DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE	
	EFTA-Tilsynsmyndigheden	
96/C 281/07	Meddelelse fra EFTA-Tilsynsmyndigheden om ajourføring af meddelelsen af januar 1994 vedrørende aftaler af ringe betydning	20

II *Forberedende retsakter*

.....

DA

1

(!) Tekst af betydning for EØS

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
	III Oplysninger	
	Kommissionen	
96/C 281/08	Phare — Telekommunikation — Dette udbud offentliggøres af Bulgariens Post- og Telekommunikationsudvalg og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber som led i Phare-programmet	22
<hr/>		
	Berigtigelser	
96/C 281/09	Projekter for teknologivalidering og teknologioverførsel (EFT nr. C 271 af 17. 9. 1996, s. 20)	23
<hr/>		
	ALFA-programmet — Indkaldelse af ansøgninger inden for ALFA-programmet (se omslagets tredje side)	

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

ECU (*)

25. september 1996

(96/C 281/01)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs	39,4479	Finske mark	5,74804
Danske kroner	7,36086	Svenske kroner	8,33453
Tyske mark	1,91559	Pund sterling	0,812080
Græske drakmer	302,470	US-dollars	1,26944
Spanske pesetas	161,067	Canadiske dollars	1,73431
Franske francs	6,48558	Yen	139,855
Irske pund	0,789405	Schweizerfrancs	1,56421
Italienske lire	1922,18	Norske kroner	8,18219
Nederlandske gylden	2,14802	Islandske kroner	84,6718
Østrigske schilling	13,4777	Australske dollars	1,60628
Portugisiske escudos	195,050	Newzealandske dollars	1,81427
		Sydafrikanske rand	5,73153

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har desuden en telefax (kaldnr. 296 10 97 og 296 60 11) med automatisk svarfunktion, der giver dagsaktuelle oplysninger om de gældende omregningskurser inden for den fælles landbrugspolitik.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT nr. L 189 af 4. 7. 1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre

(96/C 281/02)

(Fastsat den 24. september 1996 i henhold til artikel 30, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 822/87)

Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP °	Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP °
<i>R I Orienteringspris*</i>	3,828		<i>A I Orienteringspris*</i>	3,828	
Heraklion	ingen noteringer		Athènes	ingen noteringer	
Patras	ingen noteringer		Heraklion	ingen noteringer	
Requena	ingen noteringer		Patras	ingen noteringer	
Reus	ingen noteringer		Alcázar de San Juan	ingen noteringer	
Villafranca del Bierzo	ingen noteringer		Almendralejo	2,694	,70 %
Bastia	3,675	96 %	Medina del Campo	ingen noteringer (¹)	
Béziers	4,163	109 %	Ribadavia	ingen noteringer	
Montpellier	4,160	109 %	Vilafranca del Penedés	ingen noteringer	
Narbonne	ingen noteringer		Villar del Arzobispo	ingen noteringer (¹)	
Nîmes	4,206	110 %	Villarrobledo	ingen noteringer	
Perpignan	ingen noteringer		Bordeaux	ingen noteringer	
Asi	ingen noteringer		Nantes	ingen noteringer	
Firenze	ingen noteringer (¹)		Bari	ingen noteringer	
Lecce	ingen noteringer		Cagliari	ingen noteringer	
Pescara	ingen noteringer		Chieti	2,709	71 %
Reggio Emilia	ingen noteringer		Ravenna (Lugo, Faenza)	2,955	77 %
Treviso	3,694	96 %	Trapani (Alcamo)	2,660	69 %
Verona (for de lokale vine)	ingen noteringer		Treviso	3,694	96 %
Repræsentativ pris	4,156	109 %	Repræsentativ pris	2,758	72 %
<i>R II Orienteringspris*</i>	3,828			ECU/hl	
Heraklion	ingen noteringer		<i>A II Orienteringspris*</i>	82,810	
Patras	ingen noteringer		Rheinpfalz (Oberhaardt)	71,045	86 %
Calatayud	ingen noteringer		Rheinhessen (Hügelland)	72,339	87 %
Falset	ingen noteringer		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
Jumilla	ingen noteringer (¹)		Repræsentativ pris	71,506	86 %
Navalcarnero	ingen noteringer (¹)				
Requena	ingen noteringer		<i>A III Orienteringspris*</i>	94,57	
Toro	ingen noteringer		Mosel-Rheingau	ingen noteringer	
Villena	ingen noteringer (¹)		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
Bastia	ingen noteringer		Repræsentativ pris	ingen noteringer	
Brignoles	ingen noteringer				
Bari	ingen noteringer				
Barletta	ingen noteringer				
Cagliari	ingen noteringer				
Lecce	ingen noteringer				
Taranto	ingen noteringer				
Repræsentativ pris	ingen noteringer (¹)				
	ECU/hl				
<i>R III Orienteringspris*</i>	62,15				
Rheinpfalz-Rheinhessen (Hügelland)	ingen noteringer				

(¹) Notering, som lades ude af betragtning i henhold til artikel 10 i forordning (EØF) nr. 2682/77.

* Anvendes fra den 1. februar 1995.

° OP = Orienteringspris.

FORSYNINGSPLOGTSYDELSER I EUROPA

(96/C 281/03)

INDLEDNING

1. Det Europæiske Fællesskabs vigtigste mål er solidaritet og ligebehandling i en åben og dynamisk markedsøkonomi. Forsyningspligtsydelse bidrager til, at disse mål kan nås. Europæerne forventer kvalitetsservice til overkommelige priser. En hel del af dem betragter endog disse ydelser som sociale rettigheder, der er en vigtig del af den økonomiske og sociale samhørighed. Derfor indtager de en central plads i den europæiske samfundsmodel, således som Kommissionen understregede i sin seneste udtalelse om reformen af de europæiske traktater ⁽¹⁾.
2. Stats- og regeringscheferne ⁽²⁾ har fremhævet betydningen af forsyningspligtsydelserne og herved påpeget, at det er goder som følge af værdinormer, som er fælles for samtlige medlemsstater, og som giver Europa dets særpræg.
3. Hvad der forstås ved forsyningspligtsydelser, disse ydelsers antal og den måde, hvorpå de ydes, er forskellig fra den ene medlemsstat til den anden og fra sektor til sektor, alt efter hvilke traditioner og ordninger der findes i landene. Senest har den tekniske udvikling, globaliseringen af økonomierne og ændringerne i brugernes forventninger medført en række nødvendige tilpasninger.
4. Denne udvikling har skabt uro med hensyn til disse ydelsers fremtid, ligesom der er opstået bekymring for beskæftigelsen og den økonomiske og sociale samhørighed. Forsyningspligtsydelserne har betydelig økonomisk vægt. F.eks. repræsenterer de offentlige

virksomheder, der blot tegner sig for en del af dem, alene ca. 9 % af beskæftigelsen, 11 % af aktiviteten uden for landbrugssektoren og 16 % af investeringerne i Fællesskabet. Modernisering og videreudvikling er således væsentlig, fordi disse ydelser bidrager til at forbedre Europas konkurrenceevne, øger den sociale solidaritet og forbedrer borgernes livskvalitet. Kommissionen vil derfor redegøre for det grundlag, som dens politik på dette område hviler på, og for sine fremtidige mål.

HVAD MENES DER?

Forsyningspligtsydelser

Der er tale om serviceydelser, der eventuelt ydes på forretningsmæssigt grundlag, og som de offentlige myndigheder betragter som værende af almen interesse. De skal derfor opfylde bestemte betingelser.

Tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse

De omhandles i traktatens artikel 90 og betegner ydelser af forretningsmæssig karakter, der tjener et almennyttigt formål. Medlemsstaterne kræver derfor, at de opfylder bestemte betingelser. Der er navnlig tale om ydelser inden for transport, energi og kommunikation.

Offentlige tjenester

Dette udtryk har en dobbelt betydning, idet det både betegner den enhed, der frembringer ydelsen, og selve ydelsen. For at fremme eller muliggøre denne form for virksomhed af almen interesse kan de offentlige myndigheder pålægge de udbydende virksomheder bestemte pligter i forbindelse med de offentlige tjenester, de yder, f.eks. inden for land-, luft- og jernbanetransport samt energiforsyning. Forpligtelserne kan gælde på landsplan eller regionalt. Ofte forveksles imidlertid offentlige tjenester med den offentlige sektor (det offentlige), dvs. opgaver med status, målgruppe med ejere.

Alment tjenesteudbud

Dette endnu ikke helt fastlagte begreb er indført af fællesskabsinstitutionerne. Hermed defineres en række almennyttige krav, som f.eks. telekommunikations- og posttjenester skal opfylde i hele Fællesskabet. Disse forpligtelser tager sigte på overalt at sikre adgang til bestemte, kvalitativt tilfredsstillende minimumstjenester til en overkommelig pris.

⁽¹⁾ Den Europæiske Union må styrkes og udvidelsen forberedes — Kommissionens udtalelse til regeringskonferencen (KOM(96) 90 endelig udg. af 28. februar 1996): »EU-samarbejdet, som er baseret på en række værdier, der er fælles for de europæiske samfund, kombinerer en række demokratiske træk — respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet — med de træk, der er karakteristiske for en åben økonomi baseret på markedskræfternes dynamik, solidaritet og samhørighed. Blandt disse værdier skal nævnes borgernes adgang til universelle tjenester eller almennyttige serviceydelser, der fremmer solidaritets- og ligebehandlingsmålene«.

⁽²⁾ Det Europæiske Råd i Cannes, 26. og 27. juni 1996 — Formandskabets konklusioner — SN 211/95, punkt A.I.1.7.

I. FORSYNINGSPLIGTSYDELSER:
ET CENTRALT ELEMENT I DEN EUROPÆISKE
SAMFUNDSMODEL

5. Fællesskabet går ind for en åben markedsøkonomi baseret på solidaritet og social samhørighed.

A. I BORGERNES TJENESTE

1. Fælles værdier

6. De europæiske samfund lægger stor vægt på forsyningspligtsydelse, som tilfredsstiller grundlæggende behov. Den enhedsskabende funktion, som disse ydelser har, går videre end til dækning af materielle behov. De har nemlig også en symbolsk dimension, idet de udgør holdepunkter for borgerne, der knytter dem stærkere til samfundet. De er således en del af den kultur, hvormed borgerne i de europæiske lande identificerer sig, også i deres daglige tilværelse.

7. Det er varetagelsen af almene interesser, som f.eks. forsyningsikkerheden, miljøbeskyttelsen, den økonomiske og sociale solidaritet, fysisk planlægning og forbrugerinteresser, der er afgørende for, hvilke opgaver de virksomheder, der udbyder forsyningspligtsydelser, tildeles, og for deres eventuelle særlige og eksklusive rettigheder. Forbrugerne forventer især kvalitetsservice til en overkommelig pris. Også de særlige økonomiske forhold, der gør sig gældende for de pågældende aktiviteter, tages i betragtning. Disse ydelser har desuden store indirekte virkninger på økonomien og samfundet som helhed, for ofte udnyttes sjældent forekommende ressourcer, og betydelige langfristede investeringer kan være nødvendige. Der må derfor lægges vægt på forskellige vigtige principper for deres virke: kontinuitet, lige adgang, samfundshensyn og gennemsigtighed.

8. I centrum for alle disse overvejelser er almenvellet, som i vore samfund indebærer sikkerhed for adgang til de ydelser, der betragtes som væsentlige, og forfølgelse af prioriterede mål. Disse ydelser står således til rådighed for hele samfundet og alle borgerne. Det samme gælder på fællesskabsplan for det almene tjenesteudbud.

2. Forskellige organisationsformer

9. Der er store forskelle i den måde, forsyningspligten er organiseret på mellem de forskellige lande og regioner, og mellem de forskellige sektorer. Samme opgaver udføres således forskelligt afhængigt af de geografiske eller tekniske forhold, politisk og administrativ organisation, historie og traditioner.

10. Disse ydelser kan udbydes — som monopol eller på markedsvilkår — enten af private virksomheder, offentlige organer eller af partnerskaber mellem offentlige og private deltagere. Virksomheden eller driften kontrolleres nogle steder af lokale, andre steder af regionale eller nationale myndigheder med forskellige beføjelser og status. Forholdet mellem kontrolmyndigheden og tjenesteudbyderen kan være meget forskelligt.

11. Denne mangfoldighed kan føre til begrebsmæssig forvirring. Man kan således fejlagtigt blande den offentlige sektor og offentlige ydelser sammen og dermed tage fejl af status og opgaver, ejer og målgruppe⁽¹⁾. Det er det almennyttige formål, dvs. opgaverne og betingelserne for disses udførelse, som europæisk politik tager sigte på og ikke virksomhedernes forskellige status.

12. De mange forskellige organisationsformer er under alle omstændigheder en udfordring for den økonomiske integration i Europa. Mangfoldigheden er imidlertid ikke en hindring for integrationen, men en kilde, hvorfra der kan hentes ideer til, hvilke organisationsformer der er mest egnede til at imødekomme det almennyttige formål, i en økonomisk sammenhæng, der bestandigt ændrer sig, og hvilke der mest effektive med henblik på at videreføre den europæiske integration.

3. Forandringer, som må udnyttes

13. Betingelserne for at udbyde forsyningspligtsydelser har på det seneste ændret sig meget og er vidt forskellige fra tidligere. De vigtigste parametre for denne udvikling er følgende:

— forbrugerne søger i højere grad at gøre deres rettigheder og krav som brugere af disse ydelser gældende, herunder også på europæisk plan, og stiller større krav med hensyn til udvalg, kvalitet og pris

— konkurrencen på verdensplan tvinger aftagervirksomhederne til at forlange billigere takster, som svarer til dem, som deres konkurrenter får

— i modsætning til årene efter anden verdenskrig synes privat finansiering i dag mindre vanskelig at fremskaffe end offentlig finansiering til vedligeholdelse og udvikling af infrastrukturen

⁽¹⁾ Se definitioner.

- de nye teknologier er ved at ændre traditionen med monopoler især inden for telekommunikation, tv og transport, og herved åbnes mulighed for adgang til nye ydelser
  - i visse lande og for visse sektorer vedkommende er moderniseringen kommet for sent i gang. Tilpasninger er derfor vanskeligere.
14. Oprettelsen af det indre marked og den skærpede konkurrence har fået forsyningsselskaberne til at tage udfordringerne som følge af de ændrede vilkår op og udnytte dem til at forbedre udbuddet og kvaliteten og sænke priserne. Denne udvikling foregår sideløbende med, at den økonomiske og sociale samhørighed gennemføres. Dermed bidrager Fællesskabet til moderniseringen og effektiviseringen af disse tjenester, således at de bevarer deres grundlæggende opgaver. Denne dynamik er nødvendig for videreudviklingen af den europæiske samfundsmodel, der skal ledsage unionsborgerskabet.

B. DET ALMENNYTTIGE FORMÅL OG DET INDRE MARKED — EN GUNSTIG INDBYRDES PÅVIRKNING

15. Markedskræfterne bevirker, at ressourcerne fordeles bedre, og effektiviteten øges. Dette kommer især forbrugerne til gode, der får en bedre kvalitet for en mindre pris. Der er dog grænser for, hvor stor en indflydelse disse mekanismer må få, idet der kan opstå risiko for, at en del af befolkningen udelukkes fra fordelene, og for, at videreudviklingen af den sociale og regionale samhørighed bremses. Det er så de offentlige myndigheders opgave at sørge for, at det almennyttige formål tages i betragtning. Kommissionen lægger i denne forbindelse følgende til grund for sin indsats:

1. Mangfoldigheden

16. Fællesskabet søger at udvikle den europæiske samfundsmodel ved at tage udgangspunkt i de forskelligartede forhold, som gør sig gældende for forsyningspligtsydelse i Europa, dvs.

— i den neutralitet over for, om virksomhederne og deres personale har offentlig eller privat status, der sikres ved traktatens artikel 222. Fællesskabet stiller på ingen måde krav om, at virksomheder, der udbyder forsyningspligtsydelser, skal have offentlig eller privat status, og derfor heller ikke om privatisering. Fællesskabet ser på konkurrencebegrænsende adfærd på samme måde, uanset om der er tale om offentlige eller private virksomheder

— i medlemsstaternes frihed til at definere, hvad de forstår ved forsyningspligtsydelser, og til at bevilge de særlige eller eksklusive rettigheder, der er nødvendige for at sikre de pågældende virksomheder disse opgaver, regulere deres forvaltning og eventuelt, i overensstemmelse med traktatens artikel 90, tilse, hvorledes de finansieres.

17. Denne respekt for, hvorledes man på nationalt plan indretter sig økonomisk og arbejdsmarkedsmæssigt, er om noget udtryk for nærhedsprincippet. Det er således op til medlemsstaterne at foretage de grundlæggende samfundsvalg, og Fællesskabet begrænser sig til at undersøge, hvorvidt disse valg er forenelige med de forpligtelser, man har indgået på europæisk plan.

18. Det skal desuden fremhæves, at traktatens artikel 90 hverken gælder for andre områder end de økonomiske (dvs. ikke for f.eks. tvungen skolegang eller social tryghed) eller for udøvelse af offentlig myndighed (sikkerhed, retsvæsen, diplomati, familieret). Det bidrag, som forsyningspligtsydelserne yder til de forskellige fællesskabspolitikker, er dog væsentligt, og der vil derfor ske en udvikling af samarbejdet og af partnerskaberne om disse ydelser på europæisk plan. Imidlertid kan almennyttige ydelser af ikke økonomisk karakter, men som indebærer udøvelse af offentlig myndighed, ikke behandles på samme måde som forsyningspligtsydelser generelt. Som anført i traktaten kan Fællesskabets bestemmelser på dette område således kun være supplerende.

2. Ligevægt — Fællesskabets mål

19. Den virkelige udfordring ligger i samspillet mellem på den ene side den fri omsætning og konkurrence samt økonomisk effektivitet og dynamik, som det indre marked medfører, og på den anden side det omfang, i hvilket der tages hensyn til de almennyttige formål. Dette samspil må komme borgerne og samfundet til gode. Vanskeligheden ved at finde denne balance skyldes udviklingen — det indre marked uddybes, de offentlige tjenesters opgaveområde ligger ikke fast, og nye krav må tilfredsstilles.

20. Fællesskabet anlægger derfor en progressiv strategi og søger en dynamisk ligevægt. De forsyningspligtsydelser, der hviler på et økonomisk grundlag, er derfor i princippet undergivet de regler, som Fællesskabet har vedtaget med henblik på indførelsen af det indre marked. Dette gælder også monopolerne, der kan hindre, at det indre marked fungerer tilfredsstillende, især som følge af den udelukkelse, de medfører. Således er anvendelsen af disse regler et incitament til, at disse ydelser tilpasses, men på en måde, der er forenelig med almenvellet.

21. Udbydere af forsyningspligtsydelser er undtaget fra traktatens regler, for så vidt disse hindrer udførelsen af de opgaver, som de udbydende selskaber er pålagt. Uanset om disse opgaver er overdraget til offentlige eller private virksomheder, indeholder traktatens bestemmelser ikke retningslinjer for, hvorledes de skal udføres. Således er undtagelsen undergivet det nærhedsprincip, der er indeholdt i traktatens artikel 90, og som gør det muligt at opnå den bedste ligevægt mellem forpligtelserne og opgaverne, mellem mål og midler. Dette princip sikrer som følge af sin generelle formulering ligevægten i udviklingen og fremskridtene, hensyntagen til medlemsstaternes forskellige situationer og mål samt til de forskellige tekniske og budgetmæssige krav, der gør sig gældende i de forskellige sektorer. Herved skabes yderligere en optimal synergi mellem markedseffektivitet og almenvellet, idet det sikres, at de valgte løsninger ikke i urimelig grad bringer forstyrrelse i det indre marked og ikke påvirker samhandelen på en måde, der er i modstrid med Fællesskabets interesser.
22. Hidtil har resultaterne af dette samspil været positive, både hvad angår disse ydelsers effektivitet og anvendelsen af reglerne.
23. Effektiviteten og kvaliteten af forsyningspligtsydelserne i Fællesskabet tåler i alle henseender sammenligning med ydelserne i andre områder af verden. I Europa er f.eks. energiforsyningen meget pålidelig, sikkerheden inden for lufttransporten er høj, og kvaliteten af radio- og tv-udsendelser er god. Dette skyldes i hvert fald delvis de rammer, der er udstukket på europæisk plan, der begrænser misbrug, opmuntrer til en gennemsigtig forvaltning og kræver klare og præcise udbudsbetingelser til gavn for almenvellet. Således er konkurrencebestemte effektivitetsforbedringer et af de bedste midler til at nedsætte priserne og gøre ydelserne opnåelige for en større kreds af borgere. Herved bliver virksomhederne, især de små og mellemstore virksomheder, desuden mere konkurrencedygtige. Men situationen er alligevel ikke tilfredsstillende på mange områder, og bestræbelserne på at forbedre kvaliteten og øge omkostningseffektiviteten for disse ydelser kan i mange tilfælde kræve omlægninger og en stor indsats til effektivitetsforbedringer.
24. Fællesskabet har håndhævet reglerne objektivt under overholdelse af både erhvervs- og arbejdsmarkedsmæssige samt politiske interesser. Det er Ministerrådet og Parlamentet, der har vedtaget rammelovgivningen. Samtlige regler om luft- og jernbanetransport samt elforsyning er blevet vedtaget af Rådet med enstemmighed, og inden for telekommunikation og postvæsen har Rådet og Parlamentet fastsat, hvad der forstås ved alment tjenesteudbud. Kommissionen har kun lejlighedsvis⁽¹⁾ måttet træffe foranstaltninger på grundlag af artikel 90. Kommissionen har dog, inden den endeligt vedtog de enkelte foranstaltninger, sørget for at høre Europa-Parlamentet, Rådet, medlemsstaterne og de interesserede parter for at nå frem til den bredest mulige enighed. Således fik de to vigtigste direktiver, der er blevet vedtaget på grundlag af artikel 90, nemlig om teleterminalmarkedet og teletjenester, medlemsstaternes støtte i Rådet.
25. Domstolen, der er appelinstans og fortolker af fællesskabsretten, har bekræftet disse akter og dermed bidraget til ligevægten. Den har bl.a. erkendt, at økonomiske overvejelser, f.eks. om den samlede finansielle rentabilitet og miljøbeskyttelsen, kan være lovlige begrundelser⁽²⁾ i forbindelse med forsyningspligtsydelser.
26. I øvrigt har både Kommissionen, Parlamentet, Rådet og Domstolen ønsket at respektere de definitioner, der i medlemsstaterne anvendes for forsyningspligtsydelser, og som er en følge af deres sociokulturelle særpræg og den valgte samfundsmodel.
- 3. Hensynet til almenvellet må fremmes på europæisk plan**
27. Den økonomiske integration, der har fundet sted i Europa som følge af det indre marked og samhørigheden, har øget dynamikken og effektiviteten og ført til, at almenvellet i højere grad tilgodeses ved udbuddet af forsyningspligtsydelser og andre offentlige serviceydelser. Det er Kommissionen, der har indført begrebet alment tjenesteudbud, som siden er blevet videreudviklet i beslutninger og resolutioner fra henholdsvis Europa-Parlamentet og Rådet og

(¹) Siden 1958 kun otte direktiver og ændringer dertil, syv afgørelser på grundlag af denne artikel.

(²) Corbeau-dommen af 19. maj 1993, sag C-320/91, Sml. s. 2565; Almeno-dommen af 27. april 1994, sag C-392/92, Sml. I, s. 1509 og dom afsagt af Retten i Første Instans, Ladbroke/Kommissionen af 27. oktober 1994, sag T-32/93, Sml. II, s. 1994.

derefter omsat til praksis i de enkelte sektorer ved retsakter ⁽¹⁾.

28. Grundlaget for dette princip er et ønske om at stille kvalitetsservice til rådighed overalt til en for alle overkommelig pris. Kriterierne herfor er følgende: lighed, almengyldighed, kontinuitet og smidighed, og følgende retningslinjer bør gælde: gennemsigtig forvaltning, prissætning og finansiering; kontrol, som udføres af uafhængige instanser. Selv om alle disse kriterier ikke altid er opfyldt på nationalt plan, har fastsættelsen af dem ved hjælp af det europæiske princip om alment tjenesteudbud ført til en udbygning af forsyningspligtsydelse ⁽²⁾.
29. Begrebet alment tjenesteudbud er imidlertid fleksibelt, fordi dets indhold er udviklet gradvis i overensstemmelse med de enkelte sektorer strukturbestemte og tekniske særpræg og iboende behov. Begrebet er under alle omstændigheder fleksibelt og må tilpasse sig den tekniske udvikling, de nye krav til forsyningspligtsydelser og brugernes behov.
30. Der er intet, der forhindrer medlemsstaterne i at udvide det almene tjenesteudbudsbegreb til at omfatte yderligere områder, blot de anvendte midler er i overensstemmelse med fællesskabsretten. For nogle ydelser indskrænker bestemmelserne sig endog til at overlade det til medlemsstaterne selv at træffe afgørelse om, hvorvidt der skal være tale om forsyningspligtsydelser, og om fastsættelse af kompensationer. Udviklingen af det almene serviceudbud i Europa respekterer forskelligheden ved konstant hensyntagen til de forskellige opfattelser af, hvad der forstås ved forsyningspligtsydelser, som landene fastlægger i overensstemmelse med deres egne traditioner og behov.
31. I øvrigt kan det på visse betingelser af hensyn til almenvellet være nødvendigt, at det offentlige overtager en række opgaver. Det gælder fysisk planlægning, forsyningsikkerheden og miljøet.
32. Med gennemførelsen af det indre marked får forbrugerne stillet stadig bedre ydelser til rådighed og europæiske virksomheder får forbedret deres konkurrenceevne på verdensplan. Det almene tjeneste-

udbud og forsyningspligtsydelserne bidrager til solidaritet og ligebehandling. Hermed forsvares almenvellet. De er således udtryk for den europæiske samfundsmodels krav og særlige egenskaber og skal ses som led i en politik, der forener markedsdynamik, samhørighed og solidaritet.

II. FÆLLESSKABETS BIDRAG: DYNAMIK, FLEKSIBILITET, SOLIDARITET

A. EN SEKTORBESTEMT STRATEGI

33. De principper og den strategi, der tidligere er beskrevet, søger at kombinere den dynamik, der opnås ved åbningen af markederne, med opfyldelsen af almenhedens behov på europæisk og nationalt plan. Kommissionen har truffet initiativer i denne retning inden for områder som telekommunikation, postvæsen, transport og energi. Disse sektorer er overbevisende eksempler på, hvorledes det indre marked på en for forbrugeren tilfredsstillende måde kan sikre og forbedre leveringen af forsyningspligtsydelser på grundlag af forpligtelser til alment tjenesteudbud eller forpligtelser til offentlige tjenesteydelser. I alle tilfælde har fremgangsmåden været fleksibel og taget hensyn til hver enkelt sektors særlige karakteristika, nærhedsprincippet og sønket om at opnå det bedste resultat for alle. Fremgangsmåden har altid været gradvis og åben over for parternes ønsker.

Telekommunikation

34. Kommissionens strategi på telekommunikationsområdet tager sigte på at forbedre den service, der ydes over for EU-borgerne, ved at øge udbuddet af tjenester, samtidig med at kvaliteten forbedres, og der sikres en rimelig pris. Åbningen af markederne er sket gradvis på grundlag af en nøje fastlagt tidsplan. Som følge af en række forslag fra 1987 har forbrugerne frit kunnet bestemme, hvilken fast eller mobil telefonforbindelse de ønsker, og det samme gælder for telefax og modem. Senere er der truffet foranstaltninger for at gøre det muligt at vælge frit mellem mindst to mobiltelefonoperatører eller satellittjenester. Senest den 1. januar 1998 (2003 for visse landes vedkommende) bliver infrastrukturer og markeder for taletelefoni givet fri. Med henblik herpå vil de regulerende organer blive adskilt fra operatørerne, og de offentlige net åbnes for andre operatører.
35. Denne åbning af markederne og af infrastrukturerne skal ses i sammenhæng med definitionen af forpligtelser til et alment tjenesteudbud. Således har Fællesskabet anmodet medlemsstaterne om at pålægge deres operatører at sikre leveringen af en lang række grundlæggende tjenester. Ifølge Kommissionens med-

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets beslutning af 22. januar 1993 (EFT nr. C 42 af 15. 2. 1993, s. 240); af 6. maj 1994 (EFT nr. C 205 af 25. 7. 1994, s. 551); af 25. juni 1995 (EFT nr. C 166 af 3. 7. 1995, s. 109); af 14. juli 1995 (EFT nr. C 249 af 25. 9. 1995, s. 212).

Rådets resolutioner af 22. juli 1993 (EFT nr. C 213 af 6. 6. 1993, s. 1); af 7. februar 1994 (EFT nr. C 48 af 16. 2. 1994, s. 1); af 22. december 1994 (EFT nr. C 379 af 31. 12. 1994, s. 4); af 18. september 1995 (EFT nr. C 258 af 2. 10. 1995, s. 1).

⁽²⁾ Se eksemplet med telekommunikation i punkt 35.

delelse fra 1996 om det almene tjenesteudbud indebærer dette adgang for alle, til en rimelig pris, til et net, der muliggør tale-, data- og telefaxoverførsel, samt til en tjeneste for taletelefoni. I forbindelse hermed er der fastlagt en plan for markedsdeltagerens finansiering af omkostningerne i forbindelse med denne tjeneste. Det er fastsat, at indholdet af det almene tjenesteudbud skal gennemgås mere regelmæssigt fra 1998. Den vedtagne dynamiske strategi tager således sigte på at tilpasse tjenesterne til den teknologiske udvikling, forbrugernes behov og de krav, der måtte findes at være i almenhedens interesse. Behandlingen af telekommunikation som et alment tjenesteudbud har allerede haft en positiv indvirkning på, hvorledes telekommunikationstjenester defineres på nationalt plan. F.eks. anvendelsen af princippet om, at der skal sikres adgang til en rimelig pris for alle, herunder også personer, der er i vanskeligheder af sociale, helbredsmæssige eller økonomiske årsager. Dette princip var tidligere ikke anerkendt i en række af medlemsstaterne, men er nu blevet indført gennem det almene tjenesteudbud.

36. I nogle medlemsstater, som er forud for tidsplanen, bliver telefontjenester, især mobiltelefontjenester, allerede udbudt af nye operatører, og dette har medvirket til at øge udbredelsen af telefonen og udbuddet af nye tjenester. Et mere åbent marked vil gøre det lettere for telefontjenesterne at tilpasse sig de teknologiske omvæltninger, der er i gang, gøre det lettere at tilfredsstille forbrugernes stadig mere forskelligartede forventninger og sætte priserne ned.

Postvæsen

37. De foranstaltninger, Kommissionen foreslog i juli 1995 er under behandling i Europa-Parlamentet og Rådet. De omfatter indførelse af fælles regler for udvikling af postsektoren og forbedring af servicekvaliteten samt en gradvis og kontrolleret åbning af markederne for konkurrence omkring år 2000.
38. Hovedformålet med forslagene er at sikre et alment udbud af posttjenester på lang sigt. Et alment udbud skal omfatte sikring af en god kvalitet på hele territoriet, med faste garanterede leveringer til en pris, der er rimelig for alle. Det omfatter afhentning, transport, sortering og udbringning, af post, samt, med visse vægt- og prismæssige begrænsninger, udbringning af publikationer, kataloger og pakker. Det omfatter anbefalede forsendelser og forsendelser med værdiangivelse. Både indenlandske og grænseoverskridende forsendelser skal være omfattet. Udbuddet skal desuden leve op til kravene om stabilitet, fortrolighed, neutral og lige behandling samt fleksibilitet.
39. For at sikre finansieringen af det almene tjenesteudbud er det forudsat, at en af sektorerne skal være forbeholdt operatørerne af det almene udbud. Omfanget af den forbeholdte sektor vil blive bestemt af to kriterier: vægt og pris. I øjeblikket undersøges spørgsmålet om adresserede reklameforsendelser og indgående udlandspost. Omfanget af den forbeholdte sektor vil under alle omstændigheder blive taget op til fornyet overvejelse i år 2000, bl.a. på baggrund af udviklingen på det teknologiske, økonomiske og sociale område.
40. En yderligere finansiering af de almene tjenester kan desuden opnås ved, at de kommercielle operatører pålægges visse forpligtelser til gengæld for deres tilladelser, f.eks. i form af finansielle bidrag til en udligningsfond. Det er endvidere hensigten at holde de regulerende myndigheder og posttjenesteoperatørerne adskilt.

Transport

41. Inden for sektoren civil luftfart har de nationale selskaber ofte monopol i deres tilhørsland, hvilket undertiden gør det muligt at foretage en udligning mellem de aktiviteter, der er økonomisk rentable, og de ikke-rentable aktiviteter, som de er pålagt i kraft af deres forpligtelser til offentlige tjenesteydelser. De tre »luftpakker« fra 1987, 1990 og 1993 har åbnet markederne gradvis, samtidig med at forsyningspligten er fastholdt.
42. Hvad angår forbindelser til fjertliggende områder og regionale forbindelser med ringe trafik, som er af vital betydning for regionaludviklingen, men ikke økonomisk levedygtige, hvis de overlades til markedskræfterne, giver reglerne således medlemsstaterne ret til at anvende forpligtelsen til offentlig tjenesteydelse på en bestemt rute, at vælge en enetransportør på grundlag af et udbud i EU og at anvende finansiell kompensation for at sikre forbindelserne. Offentlighedens indgreb på markedet er således begrænset til det strengt nødvendige.
43. Nu, hvor processen er ved at være afsluttet, må det konstateres, at åbningen af de europæiske markeder har gjort det muligt at sikre ruterne, og at yde brugerne en betydelig forbedret service. Konkurrencen er blevet skærpet, både med hensyn til forbindelser og priser, hvilket har gjort det muligt for nye grupper af borgere at benytte sig af flytransport.
44. De bestemmelser, der giver mulighed for frit at udføre sørtransport inden for medlemsstaterne (cabotage), giver medlemsstaterne ret til, uden at foretage nogen diskriminering mellem EU-redere, at pålægge forpligtelser til offentlige tjenesteydelser, som en betingelse for at drive ruteforbindelse til, mellem og fra øer. Medlemsstaterne skal begrænse sig til kun at inddrage overvejelser om, hvilke havne der skal besejles, hyppighed, evne til at levere tjenesten, priser og besætning. I øvrigt har Kommis-

sionen i sin meddelelse »Mod en ny søfartsstrategi« foreslået offentlig finansiering for at støtte tjenester med forsyningspligt.

45. Hvad angår landtransport (jernbane, landevej, indre vandveje) henvises der i selve traktaten (artikel 77) til visse forpligtelser, der har sammenhæng med begrebet offentlig tjenesteydelse. Rådet vedtog i 1969 en række forordninger, som fortolkede denne artikel og havde til formål at sikre, at der kunne leveres passende transportydelser, som kan bidrage til en varig udvikling, social samhørighed og regional ligevægt. Der er allerede gjort store fremskridt med hensyn til åbning af markederne for landtransport, og der er i fuldt omfang taget hensyn til, hvor vigtigt det er at sikre kvaliteten af de offentlige tjenesteydelser på dette område.
46. I sin grønbog om »borgernes transportnet« har Kommissionen bekræftet denne strategi og samtidig understreget, at det er nødvendigt at forbedre effektiviteten af disse regulerede offentlige tjenesteydelser. Tilsvarende har Kommissionen, når det gælder jernbanetransport, for nylig i en hvidbog gentaget sine forslag fra 1995 om at åbne markederne for fragt og international passagertransport, ligesom den har bebudet en undersøgelse af, hvilke der vil være de bedste praktiske midler til at indføre markedsregulering inden for den indenlandske passagertransport, under hensyntagen til de krav, der må stilles til en offentlig tjenesteydelse. Der er i 1996 fremsat to andre forslag med henblik på at styrke det indre marked for passagertransport ad landevej. Disse forslag tager fuldt ud hensyn til proportionalitetsprincippet og bestemmelserne vedrørende offentlige tjenesteydelser.

Elektricitet

47. Det direktivforslag, som i øjeblikket er under behandling, tager sigte på gradvis at åbne elektricitetssektoren for nye operatører over en periode på ni år. Af hensyn til de meget langsigtede investeringer, som er karakteristiske for denne sektor, og for at tage hensyn til de nationale systemers forskellighed, er medlemsstaterne blevet tilbudt to valgmuligheder: enten adgang til nettene for tredjeparter eller systemet med en eneaftager. Det tilfalder medlemsstaterne at bestemme, hvilke parter der kan komme på tale, dog på visse betingelser.
48. Den foreslåede løsning er baseret på fri konkurrence, samtidig med at det er muligt for medlemsstaterne at pålægge en vis forsyningspligt. I overensstemmelse med nærhedsprincippet skal disse forpligtelser defineres af medlemsstaterne på grundlag af målsætninger af generel interesse og principperne om åbenhed, objektivitet og lige behandling.
49. Kommissionen er overbevist om, at denne politik vil resultere i en nedsættelse af energiudgifterne for den europæiske industri og dermed styrke dens konkurrenceevne på internationalt plan. De lavere priser vil også komme forbrugerne til gode.
50. Kommissionen vil foretage en midtvejsevaluering af direktivet, som vil blive revideret ni år efter dets ikrafttræden.

Radio og tv

51. I de fleste af medlemsstaterne er tv og radio forsyningspligtssydelsler, uanset de strukturmæssige og teknologiske ændringer, der berører disse markeder. De spørgsmål om hensyntagen til offentligheden, som berører denne sektor, vedrører hovedsagelig udsendelsernes indhold og er knyttet til moralske og demokratiske aspekter, såsom pluralisme, informationsetik og beskyttelse af individets integritet. De midler, der tages i anvendelse for at tage hensyn til disse spørgsmål, varierer meget fra den ene medlemsstat til den anden eller fra en region til den anden, specielt når det drejer sig om deres finansiering.
52. Den vigtigste fællesskabslovgivning rettet mod denne sektor er direktivet om »fjernsyn uden grænser« fra 1989. Det udgør retsgrundlaget for den frie bevægelighed for tv-udsendelser, idet det koordinerer de nationale regler, som kunne skabe juridiske hindringer for den frie bevægelighed. De koordinerede områder er reglerne for fremme af produktion og distribution af tv-programmer, reklame og sponsorvirksomhed, beskyttelse af mindreårige og retten til berigtigelse. Medlemsstaterne skal sikre frihed til modtagelse og må ikke forhindre videretransmission af udsendelser fra andre medlemsstater af årsager, der falder inden for de koordinerede områder. Direktivet er ved at blive revideret af Europa-Parlamentet og Rådet, idet man ønsker en nærmere præcision og ajourføring af de i øjeblikket gældende regler.
53. Desuden gør konkurrencereglerne det muligt at forhindre misbrug af en dominerende stilling, ligesom det gennem kontrol med virksomhedssammenlutninger søges undgået, at der opstår markeder, der beherskes af nogle få eller en enkelt virksomhed.

B. ANDRE FÆLLESSKABSPOLITIKKERS BIDRAG

54. EU's bidrag til udviklingen af tjenester med forsyningspligt tager sigte på mere end blot udviklingen af det indre marked, idet det også omfatter aktiviteter,

der indgår i de forskellige fællesskabspolitikker. Af sådanne aktiviteter kan nævnes:

- udarbejdelse af standarder, som skal sikre, at de forskellige netværk kan forbindes og fungere sammen; udarbejdelse af certificeringssystemer
- europæiske udviklingsplaner for de store transeuropæiske infrastrukturer inden for transport, energi og telekommunikation, som er rygraden i informationsfundet; samordning af politik og tilvejebringelse af finansiering af disse infrastrukturer
- støtte til investeringsprojekter, som led i politikken for den økonomiske og sociale samhørighed, bl.a. til infrastrukturer i de dårligst stillede områder i Fællesskabet og til områder under industriel omstilling samt til projekter, der tager sigte på mere generelt at fremme forsyningspligtsydelser, og som gennemføres i partnerskab med lokale og regionale aktører
- forsknings- og udviklingsaktiviteter inden for sektorer med forsyningspligt, såsom jernbane- eller flytransport, det audiovisuelle område, informationsteknologi, almen uddannelse og erhvervsuddannelse, sundhed
- udveksling af fremgangsmåder og erfaringer mellem lovgivende og tilsynsførende myndigheder samt operatører, f.eks. vedrørende finansieringsmetoder, prisfastsættelse og servicering af borgerne ⁽¹⁾.

I forbindelse med alle disse aktiviteter er Kommissionen især opmærksom på kravet om et sundt og bæredygtigt miljø og på forbrugernes interesser. Således træffer Fællesskabet foranstaltninger, der tager sigte på at øge valgmuligheder, kvalitet, åbenhed, adgang til objektiv information, adgang til hurtige og udgiftsmæssigt overkommelige retsmidler samt medbestemmelse.

55. Ingen af disse fællesskabsaktiviteter vil dog være effektive, medmindre de forskellige aktører indbyrdes skaber den nødvendige synergi. Partnerskaber mellem offentlige og private sektorer må spille en afgørende rolle, specielt når det gælder investering og forskning. Men der bør ligeledes etableres partnerskaber mellem sektorerne på regionalt, nationalt og europæisk plan.
56. Hvad angår tjenester af ikke-økonomisk art ⁽²⁾, vil forskellige samarbejdsaktiviteter, som er iværksat på

⁽¹⁾ Et eksempel af denne art inden for offentlig transport er omtalt i den nylige meddelelse fra Kommissionen om »Borgernes transportnet« (KOM(95) 601 endelig udg. af 23. januar 1996).

⁽²⁾ Se punkt 18.

europæisk plan, kunne støtte eller supplere de nationale foranstaltninger, f.eks. når det gælder beskæftigelse, social sikring, offentlig sundhed, uddannelse og kultur. Fællesskabet tilskynder til samarbejde mellem medlemsstaterne omkring bekæmpelsen af kræft. Udvekslings- og samarbejdsprogrammerne på uddannelsesområdet. »Leonardo da Vinci« og »SOCRATES«, har betydning for et stort antal studerende og unge arbejdstagere. Endelig støtter Fællesskabet foranstaltninger til bevarelse eller fremme af den europæiske kulturarv. Disse aktioner forudsætter naturligvis ikke harmonisering på europæisk plan. De udgør et supplerende bidrag fra Fællesskabet til områder af generel interesse, og de er af afgørende betydning for, at EU's målsætninger om samhørighed og solidaritet kan realiseres.

III. MÅLSÆTNINGER FOR FREMTIDEN

57. Fællesskabets målsætning er at støtte den europæiske økonomis konkurrenceevne i en verden, der bliver stadig mere konkurrenceorienteret, og at sikre forbrugeren større valgmuligheder, bedre kvalitet og lavere priser. Samtidig bidrager Fællesskabet gennem sine politikker til at øge den økonomiske og sociale samhørighed mellem medlemsstaterne og til at begrænse en række uligheder. Denne målsætning, som er nedfældet i traktaten, søges især realiseret gennem strukturfondene og de transeuropæiske net. De tjenester, de leverer forsyningspligtsydelser, spiller i denne forbindelse en afgørende rolle, idet de bidrager til den økonomiske og sociale samhørighed og til at skabe økonomiske resultater. Fællesskabet lægger vægt på, at disse tjenester kan udføre deres opgaver, samtidig med at deres effektivitet øges.
58. Betydningen af at sikre denne ligevægt blev understreget af stats- og regeringscheferne på deres møde i Cannes i juni 1995 ⁽³⁾:

»Det Europæiske Råd bekræfter atter, at det lægger vægt på, at indførelsen af øget konkurrence inden for mange sektorer med det formål at lægge sidste hånd på gennemførelsen af det indre marked, kan forenes med de økonomiske opgaver af almen interesse, der trænger sig på i Europa, navnlig for så vidt angår en afbalanceret fysisk planlægning, ligebehandling af borgerne — herunder mænds og kvinders lige rettigheder og lige muligheder — en kvalitetspræget og permanent service over for forbrugere samt beskyttelse af strategiske interesser på lang sigt.«

⁽³⁾ Det Europæiske Råd i Cannes den 26. og 27. juni 1995 — Formandskabets konklusioner — SN 211/95, punkt A.I.1.7.

59. Både dette politiske budskab og de igangværende omvæltninger gør det nødvendigt klart at definere målsætningerne for fremtiden. I denne forbindelse har Kommissionen til hensigt på europæisk plan at fremme tjenester med forsyningspligt på tre fronter: bedst mulig udnyttelse af de aktiviteter, der iværksættes for at fremme det indre marked og Europas konkurrenceevne; styrkelse af solidariteten og samordningen i Europa; anvendelse af fællesskabsinstrumenterne. I forbindelse med regeringskonferencen bør det drøftes, hvorledes en sådan strategi kan komme til udtryk i traktaten.

A. ET EUROPÆISK PERSPEKTIV

1. Bedst mulig udnyttelse af aktiviteterne til fremme af Europas konkurrenceevne

60. Den sektorvise åbning af markederne, der er indledt inden for de økonomiske sektorer, og specielt inden for netværkstjenesterne, samt indførelsen af forpligtelser til alment tjenesteudbud fortjener at blive ført videre, på baggrund af de positive virkninger, den har for forsyningspligtsydelse og for Europas konkurrenceevne på verdensplan. Disse foranstaltninger bidrager således på afgørende vis til tjenesternes modernisering, hvilket gør det muligt for Europa bedst muligt at udnytte sine konkurrencemæssige fordele inden for de pågældende sektorer og sikre brugervirkomhederne kvalitetstjenester til en lavere pris.

61. Under alle omstændigheder vil Kommissionen fortsat spille en rolle som upartisk mægler. Desuden har Kommissionen til hensigt at anvende følgende principper i forbindelse med sin fremtidige politik for åbning af markederne:

- anvendelse af evalueringsværktøj til at bedømme tjenesterne med forsyningspligt med hensyn til drift, ydelse og konkurrenceevne. Disse evalueringer vil blive foretaget sektor for sektor. De vil gøre det muligt at finde frem til og videreføre den bedste praksis, at fremme tilpasningen af tjenesterne til de teknologiske forandringer, nye brugerbehov og nye krav til sådanne ydelser. Kommissionen har allerede iværksat en undersøgelse for at kunne danne sig et overblik over de forskellige former for regulering og over metoderne til organisering og finansiering af netværkstjenester i medlemsstaterne
- anvendelse af en trinvis fremgangsmåde baseret på høringer af de forskellige aktører (også forbrugerne)
- anvendelse af åbenhed på grundlag af en meddelelse om anvendelse af artikel 90-procedurene.

Denne fremgangsmåde skulle føre til en bedre udnyttelse af de iværksatte aktiviteter, til gavn for specielt udviklingen af det almene tjenesteudbud i Europa.

62. Det er imidlertid vigtigt, at der hurtigt træffes beslutninger vedrørende de forslag, der er fremsat af Kommissionen. Denne forventer, at direktivet om åbning af det indre marked for elektricitet, som har været blokeret, snarest vil foreligge til vedtagelse. Den forventer ligeledes af Rådet og Europa-Parlamentet, at de vedtager forslagene om åbning af de internationale markeder for jernbanetransport af passagerer, åbning af markederne for jernbanetransport af gods og åbning af markederne for naturgas. Disse forslag tager hensyn til overvejelserne vedrørende forsyningspligt.

2. Styrkelse af solidariteten og samordningen i Europa

63. Målsætningen om solidaritet kunne føre til, at kriterierne vedrørende forsyningspligt udvides til andre aktiviteter på baggrund af de ovenfor omtalte evalueringer. Et antal af sektorerne har således en tværnational dimension, specielt af teknisk art. For disse sektorer kan en hensyntagen til almenhedens interesse ikke ske optimalt på nationalt plan. Andre sektorer har også en europæisk dimension (f.eks. fysisk planlægning og miljøbeskyttelse).

64. For at imødekomme behovene inden for disse sektorer og sikre størst mulig effektivitet og bedst mulig service kunne Fællesskabet se sig foranlediget til, under en nærmere fastsat form og på grundlag af de eksisterende beføjelser, at træffe nogle initiativer med henblik på at lette koordineringen mellem nationale organer af almen økonomisk interesse, f.eks. med hensyn til betingelser for offentlig finansiering og kontrolsystemer. Det kunne være nyttigt at arbejde i retning af en udvidelse af begrebet alment tjenesteudbud og forpligtelse til offentlig tjenesteydelse, specielt hvad angår tjenesternes kvalitet og brugerrettigheder.

65. Omfanget af europæisk integration inden for visse sektorer kunne også give anledning til overvejelser om, hvilke midler der vil kunne øge koordineringen på europæisk plan med henblik på at overvåge de aktiviteter, der gennemføres af operatørerne og de tilsynsførende myndigheder inden for disse sektorer. I visse tilfælde kunne der tænkes etableret mere vidtgående samarbejde, som f.eks. den i øjeblikket drøftede oprettelse af et regulerende organ for flytrafikken⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se Kommissionens hvidbog »Bedre udnyttelse af luftrummet over Europa« (KOM(96) 57 endelig udg.).

3. Anvendelse af fællesskabsinstrumenterne

66. Økonomisk og social samhørighed, en harmonisk udvikling af territoriet og beskyttelse af miljøet er målsætninger af fælles interesse i Europa. De forsyningspligtige tjenester har således målsætninger til fælles med en række af de fælles politikker, der iværksættes af Fællesskabet.
67. Derfor vil Kommissionen energisk videreføre disse politikker, hvis synergi med de forsyningspligtige tjenester bør udnyttes bedre. Til næste år vil Kommissionen således forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Regionsudvalget et forslag til en udviklingsplan for Fællesskabets område. Denne vil være baseret på henstillingerne i »Europa 2000 plus«-dokumentet, som vil tillægge de forsyningspligtige tjenester den betydning, der tilkommer dem.
68. Kommissionen har til hensigt at opbygge de transeuropæiske net i overensstemmelse med de forpligtelser, stats- og regeringscheferne allerede har påtaget sig. Konsekvenserne af disse forpligtelser bør snarest drages, bl.a. på det finansielle plan. Nettenes potentiale er så stort, at etableringen af dem ikke bør udsættes yderligere.
- Hvad angår forskning understregede Kommissionen, da den forelagde sine første retningslinjer for det femte rammeprogram (1990-2003), at det var absolut nødvendigt, at forskningen havde fællesskabsbørgeren i centrum.
69. Hvad angår de øvrige ydelser af almen interesse, såsom sundhed, social sikkerhed, uddannelse, vand og boliger, er det på nationalt eller regionalt plan, at disse væsentlige behov må sikres opfyldt. Fællesskabet råder imidlertid over nogle midler — samarbejde, finansiel støtte, koordinering — som i særlig grad bør anvendes til fordel for disse områder for at sikre lige muligheder og bekæmpe social udstødelse.

B. EN HENVISNING I TRAKTATEN

70. Unionen er i øjeblikket i færd med at drøfte en reform af sine institutioner og står over for en ny politisk etape. Derfor må debatten dreje sig om, hvilke midler der skal anvendes til at bekræfte og

præcisere tilknytningen til den europæiske samfundsmodel og til de værdier, den hviler på, som Kommissionen også fastslog det i sin udtalelse til regeringskonferencen ⁽¹⁾. De tjenester, som har til opgave at levere forsyningspligtsydelser, indtager en central stilling i forhold til disse værdier.

71. En mulighed er ikke at ændre ved traktaten. Artikel 90 har bevist sin værdi, idet den har sikret et gavnligt samspil mellem liberalisering og hensyntagen til almenhedens interesse. Derfor vil det ikke være hensigtsmæssigt at ændre den. Desuden indeholder traktaten allerede forskellige instrumenter, der gør det muligt at tage en række midler i brug til støtte for den europæiske samfundsmodel og bl.a. til støtte for forsyningspligtsydelser: f.eks. de transeuropæiske net, forskning, forbrugerpolitik og økonomisk og social samhørighed.
72. Kommissionen er imidlertid overbevist om, at forsyningspligtsydelserne bør indtage en plads inden for den europæiske opbygning, der svarer til den plads, de indtager blandt de fælles værdier, som de europæiske samfund bygger på. Derfor vil det være hensigtsmæssigt at siktse en plan for udviklingen af forsyningspligtsydelserne i Europa og at betragte de midler, der er til rådighed hertil ud fra et helhedssynspunkt.
73. Kommissionen anbefaler således over for regeringskonferencen, at der indsættes en henvisning i traktaten til dette område. Dette ville betyde, at der til artikel 3 skulle tilføjes et nyt litra u) med følgende ordlyd:
- »bidrag til fremme af forsyningspligtsydelser«.
74. Ved hjælp af programpunkterne i artikel 3 bekræftes det dermed, at forsyningspligtsydelserne allerede er en del af Fællesskabets aktionsområde. Der er imidlertid først og fremmest tale om områder, der henhører under medlemsstaterne. Uden at vedtage et nyt retsgrundlag, ville en sådan ændring så kunne fastslå, at forsyningspligtsydelserne er et aspekt, der bør tages hensyn til ved udformningen af Fællesskabets foranstaltninger og politikker.

⁽¹⁾ »Den politiske union må styrkes og udvidelsen forberedes« — Kommissionens udtalelse til Regeringskonferencen (KOM(96) 90 endelig udg. af 28. februar 1996).

Meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger

(96/C 281/04)

1. Kommissionen skal meddele, at medmindre der indledes en fornyet undersøgelse efter følgende procedure, udløber gyldigheden af nedenfor anførte antidumpingforanstaltninger på de i tabellen angivne tidspunkter som omhandlet i artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾.

2. Procedure

Producenter i Fællesskabet kan indgive en skriftlig anmodning om en fornyet undersøgelse. Anmodningen skal indeholde tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade.

Skulle Kommissionen beslutte at foretage en fornyet undersøgelse af de pågældende foranstaltninger, vil importørerne, eksportørerne, repræsentanterne for eksportlandet og producenterne i Fællesskabet få lejlighed til at uddybe, afvise eller fremsætte bemærkninger til de spørgsmål, der er indeholdt i anmodningen om fornyet undersøgelse.

3. Tidsfrist

Producenterne i Fællesskabet kan indgive en skriftlig anmodning om en fornyet undersøgelse på ovennævnte grundlag, således at den er Europa-Kommissionen, Generaldirektorat I — Forbindelser med Tredjelande: handelspolitik og forbindelser med Nordamerika, Det Fjerne Østen, Australien og New Zealand (Kontor I-C-2), Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Bruxelles/Brussel ⁽²⁾ i hænde på et hvilket som helst tidspunkt efter denne meddelelses offentliggørelse, men ikke senere end tre måneder før den i tabellen nedenfor angivne dato.

Modtages anmodningen om en fornyet undersøgelse ikke i den rette form inden for ovennævnte tidsfrist, kan Fællesskabets myndigheder se bort fra den, og de pågældende foranstaltningers gyldighed udløber i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i ovennævnte forordning.

4. Denne meddelelse offentliggøres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 384/96.

Vare	Oprindelses- eller eksportland	Foranstaltning	Reference	Dato for udløb
Visse typer termokopieringspapir	Japan	Told	Forordning (EØF) nr. 729/92	28. 3. 1997
		Tilsagn	Afgørelse 92/177/EØF (EFT nr. L 81 af 26. 3. 1992)	

⁽¹⁾ EFT nr. L 56 af 6. 3. 1996, s. 1.

⁽²⁾ Telex 21 877 COMEU B; telefax (32-2) 295 65 05.

Meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger

(96/C 281/05)

1. Kommissionen skal meddele, at medmindre der indledes en fornyet undersøgelse efter følgende procedure, udløber gyldigheden af nedenfor anførte antidumpingforanstaltninger på de i tabellen angivne tidspunkter som omhandlet i artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (¹).

2. Procedure

Producenter i Fællesskabet kan indgive en skriftlig anmodning om en fornyet undersøgelse. Anmodningen skal indeholde tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade.

Skulle Kommissionen beslutte at foretage en fornyet undersøgelse af de pågældende foranstaltninger, vil importørerne, eksportørerne, repræsentanterne for eksportlandet og producenterne i Fællesskabet få lejlighed til at uddybe, afvise eller fremsætte bemærkninger til de spørgsmål, der er indeholdt i anmodningen om fornyet undersøgelse.

3. Tidsfrist

Producenterne i Fællesskabet kan indgive en skriftlig anmodning om en fornyet undersøgelse på ovennævnte grundlag, således at den er Europa-Kommissionen, Generaldirektorat I — Forbindelser med Tredjelande: handelspolitik og forbindelser med Nordamerika, Det Fjerne Østen, Australien og New Zealand (Kontor I-C-2), Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Bruxelles/Brussel (²) i hænde på et hvilket som helst tidspunkt efter denne meddelelser offentliggørelse, men ikke senere end tre måneder før den i tabellen nedenfor angivne dato.

Modtages anmodningen om en fornyet undersøgelse ikke i den rette form inden for ovennævnte tidsfrist, kan Fællesskabets myndigheder se bort fra den, og de pågældende foranstaltningers gyldighed udløber i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i ovennævnte forordning.

4. Denne meddelelse offentliggøres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 384/96.

Vare	Oprindelses- eller eksportland(e)	Foranstaltning	Reference	Dato for udløb
Garn af bomuld	Brasilien Tyrkiet	Told	Forordning (EØF) nr. 738/92 (EFT nr. L 82 af 27. 3. 1992)	28. 3. 1997

(¹) EFT nr. L 56 af 6. 3. 1996, s. 1.

(²) Telex 21877 COMEU B; telefax (32-2) 295 65 05.

STATSSTØTTE

C 41/94 (ex NN 37/94)

Tyskland

(96/C 281/06)

(Tekst af betydning for EØS)

*(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab)***Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede om tysk statsstøtte til Fritz Egger Spanplattenindustrie GmbH & Co. KG, Brilon**

Kommissionen har med den nedenfor gengivne skrivelse meddelt den tyske regering, at den har indstillet den procedure, den havde indledt i denne sag:

»Efter at have modtaget adskillige klager fra konkurrenter til virksomheden besluttede Kommissionen den 27. juli 1994 at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, angående formodede elementer af statsstøtte i en aftale om køb af en byggegrund indgået mellem byen Brilon og spånpladefabrikanten Fritz Egger Spanplattenindustrie GmbH & Co. KG.

Den tyske regering blev underrettet om denne beslutning ved skrivelse af 18. august 1994. I denne skrivelse blev de tyske myndigheder bl.a. anmodet om at fremlægge en ny vurdering af markedsværdien af den byggegrund, Egger overtog, pr. 31. januar 1989, hvor aftalen mellem byen Brilon og Egger blev undertegnet.

Ved skrivelse af 19. oktober 1994 fremsendte de tyske myndigheder deres bemærkninger til, at der var indledt procedure i sagen. Kommissionen gentog den 24. oktober 1994 sit krav om at få tilsendt en ny vurdering. Den 21. november 1994 anmodede den tyske myndigheder om yderligere oplysninger og forklaringer angående den omparcellering, man havde besluttet at gennemføre for det pågældende areal. Kommissionen underrettede ved skrivelse af 12. december 1994 den tyske regering om en berigtigelse til den skrivelse, hvorved den havde meddelt den om indledningen af proceduren.

Kommissionens beslutning om at indlede procedure i sagen blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 24. december 1994⁽¹⁾, med opfordring til de øvrige medlemsstater og andre interesserede til at fremsætte deres bemærkninger.

Ved skrivelse af 17. januar 1995 erindrede Kommissionen de tyske myndigheder om, at den havde anmodet om en ny vurdering. Denne blev fremsendt den 23. januar 1995 med enkelte supplerende oplysninger.

Kommissionen modtog efter meddelelsen i Tidende bemærkninger fra en dansk og en svensk konkurrent til Egger. De udtalte, at spånpladeindustrien var præget af hård konkurrence, og fandt, at støtte til Egger kunne føre til alvorlige konkurrencefordrejninger på dette marked. Den tyske regering fik den 7. februar 1995 tilsendt kopier af disse bemærkninger med anmodning om at fremsætte udtalelse hertil. Kommissionen modtog denne udtalelse den 4. april 1995.

I en skrivelse af 4. maj 1995 fremsendte de tyske myndigheder supplerende oplysninger angående den tidligere fremsendte vurdering. Ved skrivelse af 9. oktober 1995 opfordrede den Kommissionen til at deltage i et møde med repræsentanter for byen Brilon og Nordrhein-Westfalens delstatsregering. Mødet kunne imidlertid ikke finde sted på grund af kolliderende forpligtelser hos repræsentanterne for de regionale og kommunale myndigheder.

På grundlag af de oplysninger, der nu foreligger, kan sagen opsummeres således:

I marts 1988 indledte byen Brilon og Egger forhandlinger om den østrigske Egger-gruppens etablering af en spånpladefabrik i Brilon. Byen kunne tilbyde en grund på 22 ha, der lå 2,5 km fra bymidten. Den 7. juli 1988 blev det besluttet at ændre byens arealudnyttelses- og bebyggelsesplan således, at området, der blev benyttet til landbrugsformål, blev klassificeret som industriområde. Denne beslutning trådte i kraft den 13. januar 1989. De forskellige parceller, arealet bestod af, tilhørte flere forskellige privatpersoner og familier, byen eller kirken. Brilons forvaltning besluttede at gennemføre en omparcellering for at gøre det lettere og billigere for Egger at

⁽¹⁾ EFT nr. C 369 af 24. 12. 1994, s. 6.

overtage arealet. En sådan omparcellering foretages normalt for at lette en sammenlægning af landbrugsjorder. Den kan dog også foretages, når det drejer sig om at få etableret nye industriområder. I praksis betød det, at byen måtte købe hele arealet og derefter, efter en ny skelafmærkning, sælge det til Egger. Det blev i forbindelse hermed besluttet, at ejerne af disse parceller skulle have en betaling på 15 DM pr. m². Egger skulle imidlertid betale 10 DM pr. m² for efter anvisning fra landbrugskontoret at blive ejer af arealet på 221 771 m² pr. 31. januar 1989.

Den 31. januar 1989 indgik byen Brilon og Egger desuden en aftale, hvori byen forpligtede sig til at sørge for, at den anviste grund blev klassificeret som erhvervsareal i arealudnyttelsesplanen og som industriområde i bebyggelsesplanen. Desuden forpligtede byen sig til for egen bekostning at planere grunden efter virksomhedens niveauplaner. I aftalens § 4 fastslås det, at grunden for så vidt er fuldt byggemoden. Endvidere forpligtede byen sig til at gennemføre yderligere byggemodningsarbejder, specielt rørføring til spildevand og kloakering, og etablere en vejtilslutning egnet for lastbiler.

Denne aftale resulterede for byen i byggemodningsomkostninger på 3 mio. DM og omkostninger til nivellering og fundering af arealet på 6 mio. DM. Egger påbegyndte opførelsen af spånpladefabrikken i 1989, og fabrikken var færdigopført i oktober 1991.

I 1989 var Brilon klassificeret som tysk regionalstøtteområde. Der kunne ydes investeringsstøtte på op til 18 % af investeringsomkostningerne, ligesom der var mulighed for visse tilskud til etablering af højvalente arbejds- og uddannelsespladser. I 1991 blev Brilon som følge af den stedfundne økonomiske udvikling i området slettet fra listen over regionalstøtteområder, hvilket bevirkede, at kun ansøgninger om regional investeringsstøtte indgivet før juli 1991 kunne imødekommes.

Til Eggers investeringsprojekt blev der ydet regionalstøtte på i alt 46,752 mio. DM (24,6 mio. ECU) under den 17. rammeplan for forbundsstatens og delstaternes fælles regionaludviklingsprogram, den såkaldte »Gemeinschaftsaufgabe Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur«, og den tyske investeringstilskudslov. Begge støtteordninger er blevet godkendt af Kommissionen. Støttebeløbet består af en investeringsstøtte ydet under »Gemeinschaftsaufgabe« (herunder tilskud til højvalente arbejds- og uddannelsespladser) på 21,232 mio. DM til investeringer, som Egger i sin ansøgning indgivet før investeringernes påbegyndelse anslog til 231,2 mio. DM, og et investeringstilskud på 25,520 mio. DM til støtteberettigede investeringsomkostninger på 291,7 mio. DM. Investeringsstøtten udgør 9,19 % af de

støtteberettigede investeringsomkostninger, medens investeringstilskuddet udgør 8,74 % af de støtteberettigede omkostninger. Den samlede støtteintensitet i forhold til de omkostninger, der er støtteberettigede under de forskellige ordninger, udgjorde følgelig 17,93 %.

Forskellen mellem de investeringsomkostninger, der blev lagt til grund inden for rammerne af de to støtteordninger, hænger sammen med de særlige retningslinjer, delstaten Nordrhein-Westfalen har fastlagt for ydelse af investeringsstøtte i henhold til »Gemeinschaftsaufgabe«, ifølge hvilke der kun tages hensyn til det investeringsvolumen, virksomheden har angivet i sin støtteansøgning før arbejdets påbegyndelse. En eventuel senere stigning i investeringsomkostningerne tages således ikke i betragtning. Men i henhold til investeringstilskudsloven kan man lægge de faktiske investeringsomkostninger udregnet ved investeringernes afslutning til grund, således at beregningen af de støtteberettigede omkostninger her kan foretages på grundlag af et investeringsvolumen, der overstiger det oprindeligt planlagte.

Ved udgangen af 1990 (balance pr. 30. april 1991) havde Egger afholdt støtteberettigede investeringsomkostninger til projektet på i alt 297,3 mio. DM. Ved udgangen af 1991 (balance pr. 30. april 1992) beløb investeringsomkostningerne sig til 325,1 mio. DM.

I den vurdering af handelsværdien, som den tyske regering fremsendte den 23. januar 1995, blev grundens markedsværdi sat til 12,75 DM pr. m² pr. 31. januar 1989. Vurderingsudvalget havde baseret sin vurdering på en række kontrakter om salg af tilsvarende grunde i samme område i perioden fra 1986 til 1988 og havde konkluderet, at 20 DM pr. m² måtte anses at være markedsværdien for fuldt byggemodne grunde. Da vurderingsudvalget betragtede grunden som værende ikke byggemodnet, blev der fratrukket et beløb på 5 DM pr. m² til byggemodningsomkostninger, hvilket bragte værdien ned på 15 DM pr. m². Desuden blev grunden ikke betragtet som en byggegrund (»Bauland«), men derimod som en grund, der senere vil kunne bebygges (»Bauerwartungsland«), da vurderingsudvalget fandt, at de planmæssige forudsætninger herfor endnu ikke var opfyldt. Derfor fradrog det 15 % i de 15 DM pr. m² og nåede frem til en markedsværdi på 12,75 DM pr. m².

Den tyske regering gør gældende, at aftalen om køb af grunden ikke er forbundet med nogen statsstøtte. Den hævder, at vurderingsdatoen må være den 1. juli 1988, som er den dato, hvor omparcelleringen blev indledt. I den første vurdering blev grundens markedsværdi på dette tidspunkt sat til 7,25 DM pr. m², således at Egger efter den tyske regerings opfattelse i sidste instans betalte ca. 138 % af markedsværdien. At de tidligere ejere fik udbetalt en erstatning på 15 DM pr. m², blev forklaret med, at de befandt sig i en stærk forhandlingsposition, fordi de vidste, at der var tale om et vigtigt og hastende projekt.

For det tilfælde, at Kommissionen ikke var enig heri, erklærede de tyske myndigheder, at regionalstøttereglerne, ifølge hvilke Brilon på investeringstidspunktet var et regionalstøtteområde, åbnede mulighed for en støtteintensitet på op til 18 %. Desuden udtalte den, at de samlede investeringer, som normalt ville være støtteberettigede under den godkendte støtteordning, beløb sig til 325,1 mio. DM ved udgangen af 1991. Da regionen var berettiget til at modtage støtte til det investeringsprojekt, som myndighederne havde fået forelagt før juli 1991, kunne de samlede investeringer også betragtes som værende støtteberettigede under den godkendte regionalstøtteordning. Ifølge de tyske myndigheder var det udelukkende delstaten Nordrhein-Westfalens særlige retningslinjer, som tog sigte på at forenkle administrationen, der bevirkede, at kun de støtteberettigede omkostninger ifølge den investeringsplan, der blev indgivet før arbejdets påbegyndelse, kunne tages i betragtning ved ydelsen af investeringsstøtte. De investeringsomkostninger, der kunne lægges til grund ved ydelsen af investeringstilskud, udgjorde i overensstemmelse hermed et væsentligt større beløb, da investeringstilskudsloven ikke opererer med et sådant skæringstidspunkt for opgørelse af investeringsomkostninger, men derimod åbner mulighed for at tage hensyn til de faktisk støtteberettigede investeringsomkostninger, der afholdes under arbejdets gennemførelse, indtil støtteansøgningen indgives.

Den tyske regering er derfor af den opfattelse, at den samlede støtte selv med en markedsværdi for grunden på 20 DM pr. m² ikke overskrider det af Kommissionen fastsatte støtteloft for regional investeringsstøtte på 18 %. De støtteberettigede omkostninger beløber sig i alt til 325,1 mio. DM, og der skulle således i henhold til de på daværende tidspunkt gældende tyske regionalstøtteregler kunne ydes støtte på op til 58,518 mio. DM. Da der reelt kun blev ydet i alt 46,725 mio. DM, fandt den tyske regering, at ethvert statsstøtteelement, der måtte være forbundet med salget af grunden, på op til 11,766 mio. DM ikke kan anses at være uforeneligt med fællesmarkedet. Heller ikke selv om grundens markedsværdi blev sat til den højeste vurdering på 20 DM pr. m², ville dette beløb blive overskredet.

Spørgsmålet om, hvorvidt aftalen om salget af byggegrunden må anses at indebære statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, afhænger i denne sag af, om vilkårene omkring byen Brilons salg af byggegrunden til Egger afviger så meget fra den sædvanlige praksis og de normale kriterier, at der må antages at foreligge statsstøtte (¹).

(¹) Se Kommissionens beslutning af 31. juli 1991, EFT nr. L 6 af 11. 1. 1992, s. 36 (Toyota), og Kommissionens beslutning af 14. 4. 1992, EFT nr. L 263 af 9. 9. 1992, s. 15 (Daimler-Benz).

Kommissionen finder generelt, at markedsværdien af en byggegrund, som staten sælger, bedst kan fastslås ved et åbent, ubetinget udbud, hvor alle potentielle købere får mulighed for at byde på grunden, og hvor det er det højeste eller det eneste bud, der antages, eller at der må udfoldes tilsvarende bestræbelser på at sælge grunden på de bedst mulige markedsvilkår (²).

Hvis myndighederne ikke benytter en sådan fremgangsmåde, men derimod sælger grunden til en bestemt investor og fastsætter prisen på grundlag heraf, finder Kommissionen, at den pågældende grundens markedsværdi bør fastslås af uafhængige vurderingsmænd, som benytter sig af almindeligt anvendte og anerkendte metoder til at vurdere markedsværdien/prisen på den grund, der skal sælges, på basis af salgsvilkårene for tilsvarende grunde igennem de seneste år samt andre alment accepterede markedsideikatorer.

I den her omhandlede sag har de tyske myndigheder ikke valgt nogen af disse fremgangsmåder ved indgåelsen af aftalen med Egger. I sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, krævede Kommissionen derfor, at der blev fremlagt en vurdering af grundens markedsværdi på tidspunktet for den pågældende aftales indgåelse.

Som allerede anført i ovennævnte beslutning fik Egger anvist grunden den 31. januar 1989 efter omparcelleringen, som udelukkende blev gennemført for at skaffe virksomheden en industrigrund. Aftalen mellem byen Brilon og Egger blev også indgået den 31. januar 1989 og må betragtes som en helhedsaftale mellem de to parter angående Eggers investeringer i Brilon. I denne aftale indgik ingen aftale om salg af byggegrunden, alene af den grund, at byen havde besluttet sig for at foretage en omparcellering. Derfor må datoen for vurdering af grundens markedsværdi være den 31. januar 1989.

Vurderingsudvalget konkluderede, at grundens markedsværdi på det tidspunkt beløb sig til 12,75 DM pr. m². Under hensyn til to faktorer foretog udvalget et fradrag i den anslåede »normale« markedsværdi på 20 DM pr. m². For det første måtte der efter udvalgets opfattelse afholdes byggemodningsomkostninger, og for det andet var grunden ikke klassificeret som en byggegrund, men kun som en grund, der kunne bebygges. At der blev taget hensyn til de to faktorer, kan ikke accepteres. Byen Brilon erklærede i aftalen med Egger, at den omhand-

(²) Se Kommissionens beslutning af 13. oktober 1993, EFT nr. C 21 af 25. 1. 1994, s. 4 (Fresenius).

lede grund »for så vidt er fuldt byggemoden«. Desuden forpligtede den sig til at gennemføre yderligere byggemodningsarbejder og f.eks. sørge for en tilslutning til vejnettet, som egnede sig til lastbiler. Ved vurderingen af grundens værdi kan det følgelig ikke lægges til grund, at der vil påløbe byggemodningsomkostninger. Desuden trådte de kompetente instansers beslutning om at omklassificere arealet som industriareal i kraft før skæringsdatoen 31. januar 1989. At denne beslutning ville kunne anfægtes ved sagsanlæg for domstolen, med de deraf følgende virkninger for markedsværdien, blev ikke godtgjort eller begrundet nærmere. De fradrag i værdien, vurderingsudvalget foretog, kan derfor ikke accepteres. Grundens markedsværdi pr. 31. januar 1989 udgjorde følgelig 20 DM pr. m².

Egger betalte kun 50 % af markedsværdien, og forskellen på i alt 2 217 750 DM må derfor betragtes som statsstøtte.

I henhold til aftalen mellem byen Brilon og Egger gennemførte byen forskellige byggemodningsarbejder på grunden, bl.a. planeringsarbejder. De samlede omkostninger, som staten afholdt hertil, beløb sig til 6 mio. DM. Som allerede anført i beslutningen om indledning af proceduren, skal sådanne byggemodningsomkostninger normalt afholdes af grundens ejer. Priserne på større grunde beregnes normalt under hensyntagen hertil. Derfor må udgifterne til byggemodning af selve grunden også betragtes som statsstøtte.

Udgifterne til byggemodning i form af udenomsfaciliteter på i alt 3 mio. DM betragtes ikke som statsstøtte, da Egger købte en »for så vidt fuldt byggemoden grund«, og markedsværdien som nævnt blev beregnet på grundlag heraf. I øvrigt kommer ekstern byggemodning normalt også andre grundejere i området til gode, således at der ikke kan anses at være tale om nogen speciel begunstiggelse af et bestemt projekt.

Bestemmelserne i aftalen om salg af grunden mellem byen Brilon og Egger indeholdt således elementer af statsstøtte på i alt 8 217 750 DM. Støtten må betragtes som en regional ad hoc-støtte til investeringer, da den blev ydet til et etableringsprojekt, som tog sigte på at forbedre erhvervsstrukturen i Brilon. Enhver tilsigtet eller utilsigtet begunstiggelse af Egger må ses i sammenhæng med de lokale myndigheders ønske om at få Egger til at investere i Brilon og dermed få skabt nye arbejdspladser i området.

Kommissionen har godkendt den 17. rammeplan for »Gemeinschaftsaufgabe — Verbesserung der regionalen

Wirtschaftsstruktur«, der var gældende på tidspunktet for støttens ydelse. I henhold til denne regionalstøtteordning var Brilon i investeringsperioden berettiget til investeringsstøtte med en maksimal støtteintensitet på 18 %.

De faktisk gennemførte støtteberettigede investeringer beløb sig til i alt 325,1 mio. DM. Heraf kunne kun 231,2 mio. DM lægges til grund for tildeling af støtte under »Gemeinschaftsaufgabe« som følge af de af delstaten Nordrhein-Westfalen afstukne særlige retningslinjer. Denne indskrænkning beror ikke på selve den godkendte støtteordning. Investeringstilskuddet efter investeringstilskudsloven blev ydet på grundlag af investeringsomkostninger på 297,3 mio. DM. Under begge de to generelle støtteordninger blev der ydet regional investeringsstøtte til investeringsprojektet på i alt 46,752 mio. DM, hvilket svarer til 14,4 % af de samlede investeringer. Under hensyn til den yderligere regionale ad hoc-støtte i forbindelse med salget af grunden beløber regionalstøtten sig således til i alt 54,97 mio. DM, svarende til 16,9 % af de samlede investeringer.

Det er rigtigt, at Kommissionen godkendte regionalstøtteordningerne i deres helhed, herunder også Nordrhein-Westfalens retningslinjer for beregning af de støtteberettigede omkostninger og fristen for, hvornår disse omkostninger skulle opgives for at kunne komme med i betragtning. Dermed accepterede den, at størrelsen af de omkostninger, der er støtteberettigede under de forskellige støtteordninger, kan være forskellig, alt efter hvornår der kan ansøges om støtte, således som i den her omhandlede sag.

Ved godkendelsen af regionale investeringsstøtteordninger undersøger Kommissionen de grundlæggende kriterier for ordningerne, som f.eks. hvilke omkostninger der er støtteberettigede, og hvor høj støtteintensiteten maksimalt kan være. En støtteordning, der af hensyn til en klar og enkel forvaltning af programmerne i den nationale administration foreskriver bestemte frister for opgivelse af de faktiske investeringsomkostninger, godkendes ikke ud fra den antagelse, at der normalt vil være stor forskel på de oprindeligt opgivne støtteberettigede omkostninger og de endelige samlede omkostninger. EU's kontrol med statsstøtte skal bl.a. sikre, at de almindelige støtteløfter i støtteberettigede områder overholdes, men ikke at den faktiske støtteintensitet konsekvent holdes under de godkendte almindelige løfter.

Derfor forekommer det rimeligt, at man ved den efterfølgende undersøgelse af, om den maksimale støtteintensitet for regional investeringsstøtte er blevet overskredet, tager hensyn til de samlede investeringsomkostninger, når det — som i den her omhandlede sag — viser sig, at der ud over støtte ydet i henhold til en godkendt ordning

også er ydet ad hoc-støtte. Sammenlignet med de samlede investeringsomkostninger, som efter den godkendte regionalstøtteordning normalt ville have været støtteberettigede, bevirker den ydede støtte ikke, at maksimumsintensiteten på 18 % overskrides. Den konkurrencefordrejende virkning af den samlede regionalstøtte, der er ydet, når således ikke op på det maksimumbeløb, der blev anset for at være foreneligt med fællesmarkedet for at fremme den økonomiske udvikling i Brilon frem til 1991.

Kommissionen har draget den konklusion

- at Fritz Egger Spanplattenindustrie GmbH & Co. KG har modtaget regional investeringsstøtte, der holder sig inden for rammerne af den tilladte maksimale støtteintensitet under de godkendte regionalstøtteordninger
- at den samlede støtte, der er ydet under de godkendte regionalstøtteordninger, udgør 14,4 % af de samlede investeringsomkostninger
- at virksomheden derudover har modtaget en regional ad hoc-investeringsstøtte på 8 217 750 DM ved at have købt en byggegrund til en pris, der ligger under markedsværdien, og ved at staten har overtaget byggemodningsomkostningerne for denne grund

— at den samlede støtteintensitet i den regionalstøtte, der er ydet under de godkendte programmer, og den regionale ad hoc-investeringsstøtte tilsammen ikke overstiger den maksimale støtteintensitet, Kommissionen i den pågældende periode har godkendt for området Brilon.

Den støtte, der er ydet i forbindelse med aftalen mellem Fritz Egger Spanplattenindustrie GmbH & Co. KG og byen Brilon, kan følgelig anses at være forenelig med fællesmarkedet jf. EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

Kommissionen har derfor besluttet at indstille den procedure efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, som den indledte i denne sag den 27. juli 1994.

Kommissionen skal i denne sammenhæng henlede de tyske myndigheders opmærksomhed på, at bestemmelserne i § 4, litra d), i den aftale, der er indgået om byen Brilons eventuelle fremtidige salg af yderligere arealer til en forudfastsat pris på 10 DM pr. m² sandsynligvis indeholder elementer af statsstøtte og derfor ikke må anvendes, før Kommissionen har haft lejlighed til at tage stilling hertil.«

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

Meddelelse fra EFTA-Tilsynsmyndigheden om ajourføring af meddelelsen af 12. januar 1994 vedrørende aftaler af ringe betydning

(96/C 281/07)

- A. Nærværende meddelelse offentliggøres i medfør af reglerne i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (»EØS-aftalen«) og aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol (»Tilsyns- og Domstolsaftalen«).
- B. Kommissionen offentliggjorde den 23. december 1994 en meddelelse om ajourføring af meddelelsen ⁽¹⁾ fra 1986 vedrørende aftaler af ringe betydning (EFT nr. C 368 af 23. 12. 1994, s. 20).
- C. EFTA-Tilsynsmyndigheden anser emnet for ovennævnte meddelelse for at være relevant for EØS. Myndigheden vedtager denne meddelelse for at bevare ensartede konkurrencevilkår og sikre en ensartet anvendelse af EØS-konkurrencereglerne overalt i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

1. EFTA-Tilsynsmyndigheden har besluttet at ajourføre sin meddelelse vedrørende aftaler af ringe betydning, som ikke falder ind under artikel 53, stk. 1, i EØS-aftalen ⁽²⁾. Den omsætningsgrænse, under hvilken virksomhederne kan nyde godt af de fordele, der er forbundet med anvendelsen af den nævnte meddelelse, forhøjes fra 200 mio. ECU til 300 mio. ECU.

2. Nr. 7 i den pågældende meddelelse affattes derfor således:

»7. EFTA-Tilsynsmyndigheden er af den opfattelse, at aftaler mellem virksomheder, hvis formål det er at producere eller distribuere varer eller præstere tjenesteydelser, almindeligvis ikke falder ind under forbuddet i artikel 53, stk. 1:

— såfremt de varer og tjenesteydelser (i det følgende benævnt »kontraktprodukter«), aftalen omfatter, og de af de deltagende virksomheders andre varer og tjenesteydelser, der på grund af deres egenskaber, pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art, ikke på den del af det af EØS-aftalen omfattede område, som

⁽¹⁾ EFT nr. C 231 af 12. 9. 1986, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. L 153 af 18. 6. 1994, s. 32, og EØS-tillæg til EFT nr. 15 af 18. 6. 1994, s. 31.

berøres af aftalen, udgør mere end 5 % af markedet for disse varer eller tjenesteydelser (i det følgende benævnt »produkter«), og

- såfremt de deltagende virksomheders samlede omsætning i et regnskabsår ikke overstiger 300 mio. ECU (*).

(*) I denne meddelelse har »ECU« den i protokol nr. 39 til EØS-aftalen fastsatte betydning, dvs. den europæiske valutaenhed som defineret af de kompetente myndigheder i Fællesskabet. Værdien af ECU offentliggøres dagligt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven.»

III

(Oplysninger)

KOMMISSIONEN

Phare — Telekommunikation

Dette udbud offentliggøres af Bulgariens Post- og Telekommunikationsudvalg og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber som led i Phare-programmet

(96/C 281/08)

Titel: Fast radioovervågningsstation og mobil retningsøger til Bulgarien

Levering af følgende udstyr og serviceydelser:

- 1 modtagersystem
- 1 antennesystem
- 1 VHF-UHF retningsøger
- 1 mobil retningsøger
- 1 Smart Monitoring Software (SMS)
- 1 computersystem
- 1 udstyr til analyse af audiosignaler
- 1 frekvensstandard
- 1 eventuelt database

Systemintegrering

Kurser

Eftersalgsservice.

1. Deltagelse og oprindelse

Alle fysiske og juridiske personer i EU's medlemsstater og i Albanien, Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn, kan afgive bud på lige vilkår.

Leverancerne skal have oprindelse i en af ovennævnte stater.

2. Leverancer

Udstyr og serviceydelser skal leveres som led i den økonomiske og faglige bistand EU stiller til rådighed for Bulgarien på grundlag af Phare-programmet med henblik på opbygning af moderne telekommunikationssystemer i Bulgarien.

3. Udbudsmateriale

Yderligere oplysninger og udbudsmaterialet kan fås ved henvendelse mellem den 16. 9. 1996 og 23. 10. 1996, hverdage 10.00 - 14.00, på følgende adresse:

Committee of Posts and Telecommunications, Director Phare Programme Management Unit, Room 322, Gourko Street, 6, BG-1000 Sofia, tlf. (359-2) 80 10 99, telefax (359-2) 80 00 44.

4. Indsendelse af bud

Bud skal være modtageren i hænde senest den 4. 11. 1996 (12.00), lokal tid på adressen:

Committee of Posts and Telecommunications, Director Phare Programme Management Unit, Room 322, Gourko Street, 6, BG-1000 Sofia.

Buddene åbnes i overværelse af de bydendes repræsentanter den 4. 11. 1996 (13.30), lokal tid, på samme adresse.

BERIGTIGELSER**Projekter for teknologivalidering og teknologioverførsel**

(De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. C 271 af 17. 9. 1996, s. 20)

(96/C 281/09)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Generaldirektorat XIII - Telekommunikation, Informationsmarkedet og Udnyttelse af Forskningsresultater, GD XIII/D/1, EUFO 2174, rue Alcide de Gasperi, L-2920 Luxembourg.

Telefax (352) 43 01-341 29.

I stedet for:

3. Forslagene skal være Kommissionen i hænde på den i punkt 6 anførte adresse eller på et af Kommissionens kontorer i Fællesskabet senest den 15. 12. 1996 (17.00), lokal tid. Datoen på kvitteringen for modtagelsen er afgørende.

læses:

3. Forslagene skal være Kommissionen i hænde på den i punkt 6 anførte adresse eller på et af Kommissionens kontorer i Fællesskabet inden den 16. 12. 1996 (17.00), lokal tid. Datoen på kvitteringen for modtagelsen er afgørende.

ALFA-programmet

Indkaldelse af ansøgninger inden for ALFA-programmet

ALFA står for »Amérique Latine — Formation Académique«, og programmet blev godkendt af Kommissionen den 10. marts 1994. Programmet løber over fem år og begyndte den 1. november 1994.

ALFA-programmets vigtigste målsætninger er følgende:

- i) at tilskynde til samarbejde mellem Latinamerika og Europa inden for videregående uddannelse med henblik på at afhjælpe manglerne og udjævne forskellene og den manglende balance mellem de to regioner ved at forbedre Latinamerikas videnskabelige, akademiske og teknologiske muligheder
- ii) at fremme samarbejdsprogrammer gennem net af højere læreanstalter i Europa og Latinamerika med henblik på at gennemføre fælles akademiske aktiviteter, lette udvekslingen af kandidater og universitetsstuderende samt andre aktiviteter i latinamerikanske lande og til at styrke udvekslingen mellem disse lande.

Aktiviteterne er opdelt i to underprogrammer:

- Underprogram A — Samarbejde med henblik på institutionel styring
- Underprogram B — Samarbejde med henblik på videnskabelig og teknologisk uddannelse.

Underprogram A — Samarbejde med henblik på institutionel styring — tager sigte på:

- akademisk og administrativ styring
- akademisk anerkendelse af karakterer, titler og grader
- forbedring, tilpasning og eventuelt harmonisering af pensa
- samarbejde mellem højere læreanstalter og virksomheder
- nytænkning og systematisering af uddannelsesopgaver
- institutionel vurdering.

Underprogram B — Samarbejde med henblik på videnskabelig og teknologisk uddannelse — tager sigte på:

- at understøtte pensa inden for:
  - videregående uddannelse (doktorgrader, kandidatksamener og fagspecialisering)
  - supplerende uddannelse (for studerende på de sidste to år af en videregående uddannelse (akademisk grad)), og
- at udarbejde fælles forskningsprojekter.

ALFA prioriterer akademiske projekter, der vedrører:

- økonomi- og samfundsfag generelt, især:
  - virksomhedsstyring
  - offentlig forvaltning
  - økonomi og økonomisk ret
  - miljøstudier
  - regional integration
  - udvikling af landdistrikter
  - regions- og byplanlægning
  - social- og uddannelsespolitik
  - teknik
  - medicin og dermed beslægtede fag.

De højere læreanstalter i medlemsstaterne og i de latinamerikanske lande opfordres hermed til at indsende projekter under underprogram A eller underprogram B. En vejledning til ALFA-programmet og formularer til indsendelse af projekter kan rekvireres hos ALFA-programmets tekniske servicekontor, Europa-Kommis-sionens kontorer i medlemsstaterne og Europa-Kommis-sionens repræsentationer i Latinamerika.

Yderligere oplysninger og ansøgningsformularer:

BAT/CEEETA, rue Joseph II 36-4°, B-1000 Bruxelles, tlf. (32-2) 219 04 53, fax (32-2) 219 63 84.

Sidste frist for indsendelse af ansøgninger: 31. 10. 1996.

Kommende indkaldelser:

4/1997

10/1997.